

Auditie

Beste Veranne,

Het lijkt me echt fantastisch om elke maand De Show te mogen presenteren en ik vind het ongelooflijk spannend dat ik door de eerste selectie heen ben.

In je mailtje vroeg je welke drie gasten ik voor de eerste aflevering uit zou willen nodigen en waarom, met de opmerking dat in dit stadium 'alles kan'. Het is me nog niet duidelijk of de nadruk van De Show op 'glitter en glamour' ligt, met zang en dans, of dat er ook ruimte moet zijn voor 'serieuze' inhoud, zoals in een talkshow.

Ik heb daarom drie verschillende kandidaten gekozen die naar mijn idee in beide opzichten een breed publiek aan zullen spreken door hun vakmanschap en enthousiasme. Daarbij denk ik ook dat ze elkaar positief weerwerk zullen bieden zodat de uitstraling van het geheel nog sterker is dan die van ieder afzonderlijk.

Mijn voorlopige voorstel is dan ook:

Francis van Broekhuizen: flamboyant, 'goed gebekt'

Gover Meit (alias Stefano Keizers, tegenwoordig Donny Ronny): ontregelend, scherp

Rosario Mussendijk (sor): rapper, Maestro-winnaar

Ik hoop gauw van je te horen.

Met vriendelijke groet,
Trisha

Ik kan het nog steeds niet geloven. Ik behoor tot de laatste drie kandidaten en zit nu in de trein op weg naar Hilversum voor een auditie. Ik hoop dat de camera een beetje lief voor me is. De vrouw tegenover me komt sympathiek en benaderbaar over. Ik spreek haar aan, want een praatje maken werkt rustgevend als ik gespannen ben.

'Gaaf u ook naar Hilversum?' vraag ik. 'Ik moet dadelijk auditie doen en ben best wel een beetje zenuwachtig. Er zijn nog maar drie kandidaten over.'

'Zeg maar Petra, een van de andere twee. Ja, spannend, zeg dat wel.'

Ze is dus een concurrent! Ze lijkt me schattend aan en ik bekijk haar nu ook met andere ogen. Ze lijkt me wel iemand die gasten op hun gemak kan stellen en dat is natuurlijk belangrijk voor een presentatrice. Ik moet proberen wat meer over haar te weten te komen.

'Oh, ik ben Trisha. Ik ben wel benieuwd wat ze met mijn voorstel van uit te nodigen gasten doen.'

Ik vertel haar over mijn voorstel, in de hoop dat ook zij haar voorkeursgasten zal noemen, maar haar antwoord is kort.

'Daar besteden ze vast geen aandacht aan. Jammer maar helaas.'

Hier word ik niet veel wijzer van, maar voordat ik kan vragen waarom ze dat denkt, stopt de trein plotseling *in the middle of nowhere*. De intercom meldt dat zich een persoon op de rails bevindt en iedereen wordt gemaand rustig te blijven zitten. Dat kan wel wezen, maar wij moeten op tijd zijn voor de auditie, anders wordt kandidaat nummer drie natuurlijk de gelukkige. Zo'n oponthoud kan wel uren duren, zeker als 'de persoon op de rails' inmiddels overleden is.

Petra en ik lopen dus snel naar het balkon en het lukt ons de deur via een noodknop open te krijgen. Het blijkt nog een hele sprong naar beneden, maar gelukkig hebben we geen van beiden iets gebroken of verzwikt.

'Dat was dat, fase één zeg maar,' zegt Petra als we om ons heen kijken naar de lege weilanden.

'Maar hoe gaan we nu verder naar Hilversum?' vraag ik. 'Daar verderop zie ik wel een weg. Hopelijk kunnen we daar een lift krijgen.'

'We gaan aan de wandel,' zegt Petra monter. Gelukkig hebben we allebei onze nette schoenen (met onmogelijk hoge hakken) in een rugzak meegenomen.

Na een kwartiertje zijn we het drassige weiland overgestoken en hebben we de weg bereikt. De trein staat er nog steeds, zien we. Al bij de derde auto is het raak. De joviale bestuurder hoort ons verhaal aan en brengt ons meteen naar Hilversum ('Succes, dames!'), waar we ruim op tijd arriveren.

'Wat een mazzel,' zegt Petra, iets wat ik volmondig kan beamen.

‘Welkom in onze studio’s. Mijn naam is Chip en ik ben vandaag jullie gastheer. Over een uur beginnen de opnames voor de auditie.’

De jongeman zit strak in het pak en heeft een wat ballerige uitstraling. Bij de receptie heeft hij onze namen afgevinkt en ons een bezoekerspas gegeven. Terwijl hij voor ons uit de gang in loopt, draait hij zonder ons aan te kijken routineus zijn verhaaltje af.

‘We gaan nu eerst naar een kleedkamer waar je je kunt opfrissen en je eventueel verkleeden. Daar staat ook thee en koffie. Over een half uurtje komt er iemand om eventuele glimmers weg te werken. Onze derde kandidaat, Tonny, is er al.’

In de ruime kamer waar aan twee kanten kaptafels staan met een grote spiegel erboven, zien we een kind van een jaar of tien zitten dat nieuwsgierig naar ons opkijkt.

‘Hallo, ik ben Tonny en ik kan goochelen. En liedjes zingen. En nu ga ik De Show presenteren.’

Petra en ik kijken elkaar aan: is dat onze concurrent? Het kind lacht ons vrolijk toe.

‘Leuk hè, zo’n spelletje! En dan kom ik op de echte televisie. Dat vindt mijn oma leuk, want die heeft geen TikTok. En wie zijn jullie?’

Chip geeft ons alle drie een envelop. Ieders tweede gast is straks aanwezig bij de auditie! Ons wordt gevraagd om een vierregelige, rijmende introductie te maken. Snel krabbel ik wat zinnen op een kladblaadje uit mijn agenda.

Hij noemt zich Donny Ronny of Stefano:

Maar ongeacht zijn alias of alter ego,

Vermomd als zus, verkleed als zo,

Is Gover Meit een droomgast voor De Show!

Gelukkig hoef ik er geen pakkend melodietje bij te verzinnen.

We zitten inmiddels alle drie klaar, bepoederd en wel. De visagiste is zojuist vertrokken, na een opbeurend: ‘Jullie zien er prachtig uit. Veel succes.’

Dan komt Chip weer binnen. Hij checkt zijn mobieltje: ‘Jij bent de eerste, Petra. Kom maar mee.’

Petra heeft haar bemodderde sneakers inmiddels verruild voor eleganter schoeisel en een leuk flodderig sjaaltje omgedaan. Ze loopt naar de deur.

‘Toi-toi-toi,’ zeg ik welgemeend. Ons avontuur schept toch een band. Eigenlijk was ik liever als eerste aan de beurt geweest, dan had ik het maar achter de rug.

Tonny kijkt haar na en zegt: ‘Dat is allemaal voor de show, niet voor De Show. Ik heb allang een contract. Dat heeft mijn vader geregeld. Die is de baas hier.’

Het irritante, vroegwijze joch kijkt me triomfantelijk aan. Ik weet zo gauw niet wat ik moet zeggen. Zou het waar zijn? Je hoort wel vreemdere dingen over de televisiewereld. Het is wel zo dat er we eigenlijk maar weinig informatie hebben gekregen over het beoogde karakter van De Show. Ik begin me wat ongemakkelijk te voelen. Het lijkt alsof Tonny me uitlacht. Zit ik hier inderdaad alleen maar voor de show en is de hele opzet een soort uitgebreide aprilgrap? Zou er een verborgen camera zijn? Ik kijk speurend om me heen maar zie niets verdachts.

Maar het kan natuurlijk ook zo zijn dat Tonny me alleen maar onzeker probeert te maken, zodat ik mijn auditie verpest. Dat is hem dan al aardig gelukt, besef ik. Het liefst ging ik nu naar huis, maar dat kan ik niet maken.

Na een kwartier was Chip teruggekomen. ‘Zo, Tonny, jouw beurt,’ en zonder iets tegen me te zeggen was Tonny snel met hem meegelopen. Nu zit ik dus in mijn eentje in die kleedkamer, alleen met mijn gedachten, die steeds zorgelijker worden. Dus de auditie duurt ongeveer een kwartier. Wel kort eigenlijk, maar als de selectie al een uitgemaakte zaak is zoals Tonny had gezegd, is dat natuurlijk lang genoeg om de schijn op te houden.

Waar is Petra trouwens gebleven? Misschien is ze meteen weggegaan, maar dat geloof ik niet. Haar rugzak en bemodderde schoenen staan hier immers nog. Misschien was ze wel zo goed dat iedereen meteen vond dat zij het moest worden en is ze rechtstreeks naar de administratie gebracht om het contract te tekenen. Dat Tonny al een contract heeft lijkt me sterk.

Ik probeer mijn sombere stemming en negatieve gedachten los te laten en blader wat in de tijdschriften die hier liggen. Vrij snel ben ik verdiept in de breed uitgemeten sappige roddels en het laatste shownieuws. Een raar wereldje is dit toch, maar wel boeiend. Daarom lijkt deze baan me ook zo leuk.

Als ik de bladen uit heb is er al ruim een uur voorbij. Zouden ze me vergeten zijn? Ik besluit niet langer te wachten en loop de lange gang in, zonder een idee waar ik heen moet. Er is niemand te zien en in de gang zijn alle deuren dicht. Die hebben geen ramen en ik zie ook nergens een rood lampje dat aangeeft of er een opname bezig is. Ik luister of ik ergens stemmen hoor, maar er heerst een dodelijke stilte. Misschien is er een of ander alarm geweest, voor een ontruimingsoefening of zoiets, dat me is ontgaan, en zijn ze me inderdaad vergeten.

Op goed geluk open ik een deur. Ik zie een soort sluis en boven de deur tegenover me brandt een rood lampje. Terwijl ik sta te aarzelen of ik terug zal gaan fluistert iemand: 'U bent net op tijd!' en trekt me aan mijn arm de studio in. Enigszins beduusd laat ik me naar een fel verlicht podium leiden waar iemand achter een tafel me uitnodigt plaats te nemen. Het is zo te zien een serieuze praatshow. De presentator komt me vaag bekend voor, maar dat soort programma's volg ik niet zo. De interviewtjes zijn te kort om er iets van op te steken en bovendien zie je steeds andere gezichten. Het onzichtbare publiek laat een verwachtingsvol applaus horen.

'Welkom, mevrouw De Laar. Wat fijn dat u hier wilt komen om een toelichting te geven op de actuele situatie. De problemen zijn legio, zoals we zojuist in de documentaire hebben kunnen zien. Hoe kijkt u hier tegenaan vanuit uw functie als staatssecretaris?'

Ik weet een lachkriebel te onderdrukken en schakel razendsnel over op de rol van beleidspersoon. Vroeger heb ik aan improvisatietoneel gedaan en dat komt me nu goed van pas.

'Iedereen beseft inmiddels dat hierbij verschillende factoren een rol spelen. Het ligt zeker niet aan de inzet en motivatie van de mensen in het veld, degenen die met hun voeten in de modder staan, met hun poten in de klei, de mensen die de kastanjes uit het vuur moeten halen, dat moge duidelijk zijn.'

Ik weet nog steeds niet waar het over gaat, maar dat schijnt niemand op te vallen. Het publiek reageert in ieder geval enthousiast.

'Maar mevrouw De Laar, u kunt toch niet ontkennen dat de problemen voor een groot deel het gevolg zijn van het kabinetsbeleid in de afgelopen jaren?'

'Inderdaad bemoeilijkte de onverwachte crisis een snelle, soepele uitvoering van de noodzakelijke maatregelen en schoten sommige ervan daardoor het beoogde doel wellicht enigszins voorbij. Dat wordt natuurlijk versterkt door het nijpende personeelstekort in alle sectoren. U kunt er echter verzekerd van zijn dat het probleem ons helder voor ogen staat en we hoge prioriteit geven aan een adequate oplossing.'

'Dank voor uw heldere uiteenzetting. We zien de toekomst belangstellend tegemoet. En nu is het tijd voor onze volgende gast, die ons zal bijpraten over een heel ander onderwerp.'

Ik word snel weggeloodst en mijn plaats aan tafel wordt ingenomen door een ongetwijfeld bekende Nederlander die met een hartelijk applaus wordt ontvangen. Kennelijk heeft niemand door dat ik mevrouw de Laar niet ben en geen flauw idee had waarover het ging.

Binnen de kortste keren sta ik weer in de gang, nu met een brede grijns. Dit optreden heeft me opgevrolijkt en een eind gemaakt aan mijn zorgelijke spinsels. Achter me in de gang komen Chip en Petra uit 'onze' kleedkamer. Chip lijkt wat geagiteerd: 'Waar was je nou? In studio drie zitten ze al een hele tijd op je te wachten!'

Voordat ik hem over mijn avontuur kan vertellen snelt hij voor ons uit. In een iets rustiger tempo komen Petra en ik achter hem aan.

'Hoe was het?' vraag ik nieuwsgierig.

'Lachen geblazen! Heel anders dan verwacht, je merkt het wel. Maar neem thee met een kerstkransje. Heeft Veranne zelf gebakken, best lekker.'

Het gaat dus toch gebeuren! Chip brengt me in studio drie naar een platformpje boven aan een brede trap. Ik krijg een microfoon en instructies wat er van me verwacht wordt. Om te beginnen moet ik die trap aflopen terwijl ik de introductietekst zing die ik een uur geleden heb neergekrabbeld. Nou ja, dat wordt meer zingzeggen, want een duidelijke melodie is er niet, maar er is een pianist die me er met wat simpele akkoorden doorheen zal helpen. En daarna een interviewtje met de gast dat maximaal twee minuten mag

duren. Twee minuten maar! Dat versterkt mijn indruk dat die hele auditie doorgestoken kaart is en de beslissing al lang gevallen is.

Onderaan de trap staat een soort sofa en tot mijn verrassing zit daar inderdaad Stefano Keizers die zich tegenwoordig Donny Ronny noemt. Een tweede verrassing is dat ik nu pas zie dat hij degene is die me zojuist in die andere studio heeft geïnterviewd. Ontregelend, wat je zegt! Met een glimlach steek ik van wal.

‘Welkom, Donny Ronny. Wat fijn dat je hier bij De Show een toelichting wilt geven op de ontstane verwarring. Veel mensen snappen er inmiddels geen hout meer van. Hoe kijk je hier tegenaan?’

Mijn gast trekt een serieus gezicht.

‘Iedereen beseft dat verschillende factoren een rol speelden. Het ligt zeker niet aan de inzet en motivatie van de mensen om me heen, mijn crew, degenen die met hun voeten in de modder staan, met hun poten in de klei, de mensen die de kastanjes voor me uit het vuur moeten halen, dat moge duidelijk zijn.’

‘Maar beste Donny, je kunt toch niet ontkennen dat de verwarring voor een groot deel een gevolg is van de manier waarop je je de afgelopen jaren hebt gemanifesteerd?’

‘Inderdaad bemoeilijkte dat een snelle, soepele uitvoering van de noodzakelijke maatregelen en schoten sommige ervan daardoor het beoogde doel misschien enigszins voorbij. Dat werd natuurlijk versterkt door het nijpende personeelstekort in alle sectoren. Iedereen kan er echter verzekerd van zijn dat het probleem me helder voor ogen staat en ik een hoge prioriteit geef aan een adequate oplossing voor deze overgangperiode.’

‘Bedankt voor deze heldere uiteenzetting. Ik zie de toekomst belangstellend tegemoet.’

Maximaal twee minuten, had Chip gezegd. Ik denk dat dat wel gelukt is. De felle studiolampen gaan uit en met een korte groet loopt Donny weg. Chip komt naar me toe.

‘Blijf nog maar even zitten, we gaan dadelijk verder. Wil je intussen een kopje thee met een kerstkransje?’

‘Graag,’ zeg ik, het advies van Petra indachtig.

Chip zet twee kopjes thee en een schaal koekjes voor me neer.

‘Giel, onze pianist speelt nu eerst een verbindend werkje en dan heb je een gesprekje met de volgende gast, de ‘onbekende Nederlander van de maand’. Ze heet Els en is timmervrouw. Denk eraan, ook nu heb je weer maximaal twee minuten.’

Iemand roept ‘Actie’ en de lampen gaan weer aan. De pianist zet een rustig salonmuziekje in en ik baal een beetje. Ik had gedacht dat het nu afgelopen was en ik dadelijk de uitslag zou horen. Nu moet ik me nog een keer bewijzen. De piano speelt een slotakkoord en de camera rijdt mijn kant op. Ik probeer ontspannen en geïnteresseerd te kijken.

‘Dankjewel Giel. En nu, dames en heren, komt het spannendste moment van De Show: een onbekende Nederlander zal antwoord geven op een prangende vraag uit het publiek. Ik weet alleen dat ze Els heet en timmervrouw is. Welkom Els.’

De vrouw die inmiddels naast me is komen zitten heeft werktuiglijk een kop thee en een koekje gepakt, maar haar handen trillen van de zenuwen en het kopje wiebelt vervaarlijk. Ze lijkt wat te kalmeren nu we eenmaal begonnen zijn.

‘Els, erg leuk dat je tijd hebt vrijgemaakt om hier te komen. Neem gerust een kop thee en zo’n lekker kerstkransje, maar vertel eerst kort iets over jezelf en je beroep.’

Ze zet het kopje gelukkig weer neer.

‘Ja, eh, ik heet dus Els, inderdaad, en timmeren is mijn beroep. Dat vond ik als kind al heel leuk om te doen, Hamertje-tik en zo, vandaar.’

‘Ach ja, Hamertje-tik, wat leuk dat ken ik ook nog van vroeger; met die gekleurde houten vormpjes kun je de mooiste figuren maken. Wel, Els, zoals je weet hebben we het publiek gevraagd wat ze het liefste over jou en je werk zouden willen weten en de meeste stemmen gingen naar de vraag wat je grootste blunder is geweest.’

‘Daar moet ik even over nadenken, hoor. Vooral in het begin maakte ik natuurlijk veel fouten, want ik moest het vak toen nog leren, hè.’

Ik knik haar bemoedigend toe. Hopelijk is haar verhaal niet te lang, want ik moet de tijd in de gaten houden. Aan de andere kant geeft dat me wel de gelegenheid om te bedenken hoe ik het gesprek kan afronden.

‘De stomste fouten maakte ik dus op school, maar die tellen eigenlijk niet mee, want daarom zit je op school, om het te leren. Daarna ging het meestal gewoon wel goed, al zeg ik het zelf. Ik werkte toen bij een klein schrijnwerkersbedrijf en heb van mijn baas en collega’s veel geleerd. Het was ook altijd heel leuk om van klanten te horen hoe blij ze waren met de mooie meubeltjes die ik voor ze maakte. Ladenkastjes waren mijn specialiteit.’

Ze kijkt trots en gaat wat rechter zitten.

‘Dus daarna heb je geen grote fouten meer gemaakt? Geen scheve kastjes of laden die niet goed sloten?’

Haar gezicht betreft.

‘Nee, bij het timmeren ging alles goed. Mijn grootste stommitieit, een blunder zo je wilt, is dat ik daar weg ben gegaan omdat ik bij een grote bouwbedrijf meer kon verdienen. De hele dag kozijnen plaatsen en deuren inhangen.’

‘Ach, dat zal echt een grote tegenvaller zijn geweest. Iets waar je met spijt op terugkijkt. Els, dankjewel dat je dit pijnlijke moment in je loopbaan met ons hebt willen delen.’

De lampen gaan weer uit en de camera rijdt weg. Els en ik zijn nu allebei wel toe aan een kop thee met een koekje. Ik weet niet wie van ons tweeën opgeluchter is dat het interview achter de rug is.

‘Volgende week laten we onze beslissing weten.’ Zonder verder commentaar brengt Chip me terug naar de kleedkamer. De spullen van Petra en Tonny liggen er niet meer. Zij zijn kennelijk al naar huis. Jammer, want ik had graag hun ervaringen willen horen en na willen praten over die van mij.

En nu zijn we een week verder en heb ik eindelijk het beloofde mailtje van Veranne gekregen: de keus is op mij gevallen! ‘Dankzij je alertheid en tegenwoordigheid van geest wist je moeilijke situaties op een goede manier op te vangen en je kunt zenuwachtige gasten op hun gemak stellen’, blablabla, enzovoort, en zo verder. Heel complimenteaus allemaal. Komend jaar mag ik elke maand een show presenteren, op zaterdagavond, live en op primetime. ‘De Show’ blijft voorlopig de werktitel en ze willen graag dat ik meedenk over de definitieve invulling en er een geschikt motto bij verzin.

Enthousiast stuur ik een antwoordmail.

‘Beste Veranne,

Het lijkt me echt fantastisch om elke maand De Show te presenteren en ik vind het geweldig dat ik geselecteerd ben. Dank ook voor jullie complimenteuzen terugkoppeling. Mijn ervaringen bij de auditie gaven me al verschillende ideeën, zoals ‘het uitspelen van talige nietszeggendheid in uiteenlopende situaties’ of ‘een langer gesprek met een onbekende Nederlander over een serieuze frustratie’. Ik wil dan ook graag meedenken over een nadere invulling en aanvulling van het programma.

Een passend en pakkend motto lijkt me: ‘Een show van jou en mij, voor iedereen!’

Ik hoop gauw van je te horen.

Met vriendelijke groet,
Trisha